

BERTA ZSOLT
Nagytakarítás

A minap múltam harminckét éves. Boldog vagyok. Az nem akármilyen.

A feleségemmel a bölcsészkaron ismerkedtünk meg. Szerelem volt számomra első, számára úgy a huszonhetedik látásra. Nagyjából ennyiszor futottunk össze, mire szakítottak a szobatársammal. Bizonyára akad férfi, aki nálam többször hallotta mással élvezni a feleségét, de én egyszer sem akartam. Maga volt számomra a pokol, mégsem tudtam kimenni a szobából. Alvást színleltem. De végül belém szeretett. Akkor aztán múlhatatlan szükségét éreztük, hogy együtt éljünk... máshol. Kivettünk egy kicsi, olcsó lakást. Diákmunkát kerestünk, ami mellett az egyetemre is futja még az erőnkéből. Nem találtunk, így hát felcsaptam taxisofőrnek, Tünde pedig pincérkedett az egyetemmel szemközti csehóban, ahol reggelenként kávézni szoktunk, miután a szomszédos közért előtt megreggeliztünk. Barátságos és otthonos érzés volt a pult sarkára húzódni az illatos, forró kávéval. Sosem hagytuk ki.

Éjjel vezettem, Tünde pedig felszolgált. Reggel, amikor hazaértem, szeretkezünk. Délelőtt az egyetemen voltunk. Délután szeretkezünk. Este bekísértem a csehóba, és ott ücsörögve vártam meg a váltótársamat és a verdát. Szeretkezéseink szusszanatnyi szüneteiben felolvastam neki a novelláimat. Nem emlékszem, hogy aludtunk volna. A vásárnapunk volt csak szabad. De úgy emlékszem, akkor is szeretkezünk. Eldugott helyeken, az Isten szabad ege alatt, árnyékos réteken és napsütötte, sziklás ormonkon, miután busszal, villamossal, hévvel kibumliztunk a városból. A világon semmink nem volt. Pici kis szobánk világítóudvarra néző ablaka alatt egy laticel hevert a földön, rajta két pokróc (egy lepedőként, egy paplanként szolgált) és egy párna. A ruháink falba vert szögeken lógtak, a kölcsönkönyvek és folyóiratok, újságok a padlón tornyosultak. A konyhában csak egy ócska gáztűzhely, egy falikút volt és a rozszant, imbolygó asztal két székkal, amit lomtalánításkor szereztünk. A lomot őrző cigányok azt mondták, vigyük csak bátran. Ahogy cipeltük, az egyik rátett az asztalra egy kormos „kotyogó” kávéfőzőt, azt mondta, ez ajándék, és a Devla áldjon meg bennünket egy futballcsapatnyi kölyökkel.

Csodálatos évek voltak. Úgy éreztük, mindenünk megvan, ami kell. De azért figyeltük, melyik kerületben mikor van lomtalánítás, mert abban meggyegettünk, hogy egy működő hűtőszekrény azért jó volna. És meglett az is, bár nem volt rajta villásdugó. Micsoda izgalommal cipeltük haza! Egy rossz vasalóról levágtam a villásdugót, s míg azt szereltem a szomszédtól kölcsönkért fázisceruzával és a bicskával, Tünde szépen kimosta a hűtőt az egyik pólómmal. (A másikkal, amelyik épp nem volt rajtam.) Aztán leszaladtunk a közértbe sörért és tejért. Csak mert hogy azok hűtőbe valók. Tündének eszébe jutott a kávéfőző.

Hííí! Vegyünk kávé is! – csillant fel a szeme.

Jó, de akkor cukor is kell – feleltem.

Otthon beraktuk a tejet és a sört a halkan kereplő hűtőbe, és gyönyörködtünk benne. A lámpája ugyan nem égett, a látvány akkor mégis meleg harmóniát, biztonságérzetet lopott a szívünkbe, pedig soha azelőtt nem éreztük, hogy ne lennénk biztonságban. Tünde a kávé és a cukros zacskót a hűtő tetejére tette. Aztán felraktam az első otthoni kávé. A kotyogó kisvártatva barátságosan pöfögni-fröcsögni kezdett, és az otthonos, ínycsiklandó illat betöltötte a csupasz konyhát. Mosolyogva néztük, aztán átöleltük egymást. Úgy éreztük, elkezdődött valami.

Jaj, hát bögrénk sincs! – mondta nevetve Tünde.

És semmilyen poharunk se – tettem hozzá.

Így hát leszaladtunk bögrét vásárolni. És akkor már vettünk kiskanalat is. Hatot-hatot, hogy vendégeknek is legyen.

Többé nem kávéztunk reggel a csehóban. Otthon kávéztunk, az ágyban, szex előtt, után, közben. Én mindig kiszórtam kicsit a cukrot, főleg ha már csak kevés volt a zacskó alján. Pedig erre figyelni kellett, hogy ne lepjenek el bennünket a csótányok. Tünde vett egy mázas cserép cukortartót, kis füles tetővel. Attól kezdve nem szórtam ki a cukrot. Kicsit később került hasonló edény a darált kávénak is, bár arra nem jöttek a csótányok.

Aztán tányérok érkeztek és kések. Többé nem reggeliztünk a közért előtt állva, papírzacskóból péksüteményt szedegetve, zacskós tejet, kakaót kortyolgatva és közben azon röhögve, hogy melyikünk tud rátaposni a másik lábára. Otthon reggeliztünk, tányérból, asztalnál. Később került evőeszköz és fazék és serpenyő, hogy legalább akkor ne kelljen a kifőzdébe járnunk, amikor otthon vagyunk. És aztán már nem emlékszem, hogy az idő haladtával milyen

sorrendben érkeztek a különböző edények, a tepsi, a szendvicssütő, a kenyérpíró, a teáskanna, a mézartó, a szűrőkanál, a krumplinyomó, a fa- és merőkanalak, vágódeszka, mák és húsdaráló, sajtreszelő, nokedliszaggató... És mindezekhez polcok és szekrények. Három hónapig spóroltunk egy mikróra. Aztán Tünde előállt azzal, hogy kell egy mosógép, mert olcsóbban jövünk ki vele, mint a sarki mosodával. És hogy amíg pörög a ruha, itthon is tudunk barcobázní és beszélgetni, sőt itthon akár szeretkezhetünk is közben, bár mintha mostanában nem akarnék annyit, mint amikor megismertem.

Jó drága mosógépet nézett ki, egy évünkbe telt, míg összekalapáltuk a rávalót, pedig akkor már mindketten dolgoztunk vasárnaponként is, mert egyébként nem jöttünk ki a pénzből. Pedig nem jártunk el reggelizni és kávézni, nem jártunk a mosodába, jóval kevesebbet jártunk kocsmába és étterembe, mert a hűtőben mindig volt sör és kaja. Sokkal kevesebbet mozdultunk ki otthonról, moziba nem mehettünk minden este, így logikusan merült fel, hogy vegyünk egy tévét. Szerettünk volna hozzá egy házimozirendszert is dvd-lejátszóval meg hangfalakkal, de az nagyon drága volt. Szerencsére közben lediplomáztunk mindketten, kereshettünk végre rendes állást. Nekem régi álmod volt egy saját kis könyvkiadó, de az idő éppen nem kedvezett egy kezdetben nem profitáló vállalkozásnak, mert jobban kellett a pénz, mint valaha. Tünde ugyanis utolsó egyetemi évünk végén teherbe esett. Hamarosan összeházasodtunk, és boldogan vártuk a gyermekáldást. Tévénk már volt.

Egy könyvkereskedelmi nagyvállalatnál dolgoztam tisztességes fizetésért. Tizenharmadik havit is kaptam minden karácsony előtt. Plusz az esetleges prémiumok és a juttatások. Bérlet, étkezési jegy, utazási csekk. Gyakran túlóráztam, de szerettem a munkámat. Anyagi biztonságot adott, és a főnökeim megbecsültek. Hamarosan elfeledkeztem a saját kiadóról, s beszállítóink bizonytalan piaci helyzetét látva hálát adtam az égnek sorsom alakulásáért. Nem beszélve az íróknak a könyvek árából juttatott részesedéséről. Tünde is azt mondta, jobb ez így, nem írok ugyan rosszul, de azért ne áltassam magam, s főleg ne kergessek haszontalan álmokat. A saját kiadóról meg az volt a véleménye, gazdagoknak való, akiknek van alaptőkékük, s hogy én úgyis belebuknék. Igazat adtam neki.

Tünde előbb kislányt szült, majd két év múlva egy fiút. Öt évig volt otthon velük, aztán munkába állt.

Bankhitelre tudtunk már venni házimozirendszert és hatalmas tévét, mosogatógépet, légkondicionálót, számítógépeket, jégkockát gyártó hűtőszekrényt, hifitornyot, konyhai robotgépeket, bútorokat, szóval bármit, amit akartunk. Hol volt már a régi kis albérletünk, a cuccainknak a tizede sem fért volna ott el. Először egy nagyobb lakást béreltünk, majd amikor a szüleim meghaltak, a lakásuk árából és egy nagyobb (heves szívdobogást okozó) összegű bankkölcsönből kertesházat vásároltunk. Én egy Opel Zafirával jártam, Tündének meg egy kombi Volvója volt, így mindketten tudtuk szállítani a kölyköket és a kutyát.

A családom emberemlékezet óta gyűjtő. Pontosabban amatőr ószeres. Főleg irtatlan könyvtárunk a szembeötlő, de minden egyéb kacatot is szokásunk volt hazahurcolni, ami csak kicsit is emlékeztet a régebbi korokra. Olyan ritkaságok sorakoztak polcainkon, mint például egy hatalmas, dombornyomásos grafikákkal illusztrált, bőrkötésű, 1866-os kiadású Petőfi-kötet vagy egy 1863-as Vörösmarty. Apám hagyatéka elborított bennünket. Háborús szuronyok, fókók, gyertyatartók, tejescsuprok és köcsögök, szobrocskák, régi iránytűk és térképek, ősi moziplakátok, pipagyűjtemény, régi pénzek és érmék, hetvennyolcas fordulatszámú gramofonlemez egy hatalmas réztölcéses gramofonnal együtt, disznóbőr utazótáskák a húszas évekből, rézmozsár, mérleg, kávédaráló, fadóbozós rádió és minden, amit csak el lehet képzelni.

Egy öreg parasztházat vettünk, amit aztán közepes (gyomorszorító) nagyságrendű bankkölcsönből újítottunk fel. Úgy éreztük, közel kerültünk a természethez. És ahogy természettel együtt élő emberekhez illik, tenni is akartunk érte. Szelektíven gyűjtöttük a szemetet. Elzártuk a csapot, míg a fogunkat mostuk. Külön tartályban gyűjtöttük a használt ételajat és egy dunsztosüvegben az elemeket. A gyerekeket könnyen rászoktattam minderre. De Tündét nem nagyon érdekelte, csak a kedvemért csinálta. Amikor pedig arra próbáltam rávenni, hogy ne nejlonszákot tegyen a szemetesbe, hanem azokat a szóróújságokat (de csak a fényeseket, mert a mattok gyűjtősnak jók) helyezze a vödör aljára, amiket nagy cégek dobattak kilószámra a postaládánkba, hogy még több árut sózzanak ránk, akkor kerek perccel nemet mondott.

Azt már nem! – mondta eltökélten. – Tiszta rittyó lesz az oldala, és moshatom kétnaponta.

Nem olyan nagy dolog kilötykölni egy vödört. És a környezetvédelem...

Ne is folytasd, nem!

Jó, majd én kilötykölöm.

Na persze!

És nejlonszákot használt továbbra is.

Tünde üveges szekrényeket szeretett volna a por miatt, de addigra már az utolsó fillérünk is elment, így szőrös deszkát vettem az építőanyag-telepen, és magam gyalultam, csiszoltam simára. Tehát nyitott polcaink lettek, azt mondtuk, majd ha újra egyenesbe jövünk, kicseréljük őket üvegesre.

Aztán a gazdasági válság következtében elvesztettem az állásomat. Puff! Tünde eleget keresett ahhoz, hogy továbbra is fizetni tudjuk hitelünket, a rezsit és a kaját. Kezdetben kaptam némi munkanélküli járadékot is. De munkát hiába kerestem, a járadék pedig egy év után kitelt. Alaposan meg kellett húznunk a nadrágszíjat. Átálltunk az olcsó felvágott-ra, az olcsó mosóporra, az olcsó szappanra. Rostos gyümölcsök helyett szintetikus szörpöket ittunk. Később csapvizet. Nem ettünk primőr zöldséget és gyümölcsöt. Gyártelepekről hoztam rossz raklapokat, felvágtam, s azzal tüzeltünk. Nem jártunk többé színházba, se moziba, se sehova, még a gyerekeket sem tudtuk meglepni néha valami programmal. Eladtam a kocsimat. Az árát egy év alatt feléltük. És munka sehol, sőt már sok barátom is utcára került.

Tél volt. Reggelenként, miután Tünde és a gyerekek elmentek otthonról, kikapcsoltam a gázfűtést, és a vaskályhát is hagytam kialudni. Jégeralsót, melegítőt, farmeroverállt, sok pulóvert, télikabátot és bélelt csizmát húztam. A kutyát ráültettem a lábamra. Átnéztem a neten a semmitmondó, semmit sem ajánló, lehetetlen álláshirdetéseket, elküldtem a jelentkezésem az önéletrajzommal, aztán – más dolgom nem lévén – írni kezdtem. Sok év után újra. Írásaimat elküldtem ide-oda, s legnagyobb meglepetésemre több novellámat is leközlötték.

És akkor most erre alapozol?! – kérdezte Tünde idegesen.

Dehogy! Ez csak amolyan... hobby.

Akkor jó!

Egy kisregényem is megjelent, fogyogatott is szolidan, s én titokban mégiscsak azt hittem, ez lesz a megoldás. Ám az aprócska hullámverés, amit kisdéd munkám keltett az irodalmi tengerben, csakhamar elült, s valamiképp az ihletem is elszállt. Dologtalanul és ötletlenül ültem otthon éhesen, átfagyva, és középkori irodalmat, főleg Balassi Bálintot olvastam. Valamikor ez volt a kedvencem, s

megálmodott kis kiadóm profilját is erre a témára alapoztam volna. Nyugtalanul aludtam, s nyugtalan voltam ébren. Aggasztott a jövő és a kilátástalanság. Tünde rengeteget dolgozott, szinte mindennap túlórázott, hogy pluszpénzekhez jussunk. Amikor hazajött, rendbe tette a gyerekeket és a házat, aztán elaludt a tévé előtt. Végül annyira elfáradt (főleg a létbizonytalanság következtében), hogy meggyőződése ellenére megkért, vegyem le a válláról ezt a terhet, s ha már úgyis itthon hűtöm a lét, ugyan tegyem már meg, hogy hetente egyszer kitakarítok. De rendszeren. Készséggel vállaltam, sőt elhatároztam, igen alapos munkát végzek majd, hogy ne legyen oka elégedetlenségre, s ne bosszankodjon azon, hogy nincs ideje és ereje megcsinálni.

Oké, tehát minden pénteken! – mondtam. – Akkor először holnap.

A zuhanyzófülkével kezdtem. Láttam ezerszer, hogy csinálja Tünde. Elővettem az üvegpucoló flakont, az üvegre spricceltem vele, aztán puha ronggyal (az egyik pólómmal a sok tucatból) törölni kezdtem. Nem történt semmi, hiába dörzsöltem egyre vadabul. Rájöttem, hogy az edzett üveglap vízköves. Tehát vízkőoldó vegyszert vettem elő, s nekiálltam azzal. Ez már jobban működött, de nem ment könnyen. A karom húsz perc után le akart szakadni. (Eszembe jutott, amikor azt mondtam Tündének, hogy ne használjon környezetre ártalmas vegyszereket, hisz nagyanyáink tiszta vízzel és újságpapírral is patyolat tisztára tudták sikálni az üveget.) Nagyjából másfél órába telt, míg letakarítottam a zuhanyzót. Addigra el is ment a kedvem az egész takarítástól. De muszáj volt folytatnom. Meleg vizet engedtem vödörbe, s nedves ronggyal nekiálltam letörölgetni a könyvespolcot, a könyveket, és a könyvek előtt ácsorgó vagy heverésző dísztárgyakat. Tíz perc múlva az addig megtett távolság alapján kiszámoltam, hogy ez a munkafázis önmagában három órát és negyvenöt percet vesz el a napomból. Megdöbbenem. Azt már tudtam akkor, hogy egy átlagos ember élete során csaknem egy egész évet tölt sorban állással. Na és akik takarítanak? Lássuk csak... vegyünk egy nőt, aki annyit takarít, mint ezentúl én. Az annyi mint... böböbö-böböbö... atyáúristen! Nagyjából három év! Nettó munkaidőben! Na jó, egy nőnek csak kettő. Nem is az, hogy csak kettő, hanem hogy egy nőnek.

Összeszorított foggal folytattam a törölgetést. Közben olvastam a könyvek címét, egyik-másikba

bele is lapozgattam. Micsoda remek gyűjtemény, gondoltam. Na, azért van mit kiselejtezni, gondoltam másfél óra múlva. S mire a végére értem, szent meggyőződésemmé vált, hogy úgy, ahogy van, ki kell dobni az egészet. Hát mire valók a könyvtárak? Esetleg a kölykök miatt? Hogy könyvek közt nőjenek fel? Ugyan. Ha a fiainak vagy a lányomnak véletlenül könyv kerül a kezébe, az első oldal után már keresik a lap szélén a görgetősávot és az egeret. A könyveim... egy letűnt kor immár haszontalan tárgyai. Dekoráció csupán. A polcok szélén sorakozó régi tárgyak csakúgy. Pontos a kifejezés: porfogók.

Miután a polcokkal és a szekrények tetejével végeztem, nekiálltam a söprésnek, porszívózásnak, felmosásnak. Felpakoltam a székeket az asztalokra. Felszedtem a régi utazókoffereket a polcok alól, felraktam őket a díványra. Arrébb húztam a díványt. Meg kellett állapítanom, hogy bútorból is túl sok van nekünk. Máskor tágasnak tűnő nappalinkat egy csapásra szűkössnek és túlszűföltnek láttam. De nem adtam fel, folytattam a takarítást. Ahogy húzogattam a felmosót a kőszíni járólapon, azon töprengtem, hogy a semmiből folyton előkerülő és nedvesen a köre kenődő koszcsozókkal és porcicákkal Tünde vajon – már elnézést a kifejezésért – mi a lófaszt csinál? Túl sok itt a por, morogtam magamban, a por pedig azért sok, mert sok a bútor, sok a tárgy, sok a felület és az eldugott zug.

Este hat körül, tíz perccel azelőtt végeztem, hogy Tünde és a kölykök hazaértek. Tünde megdicsért, azt mondta, egész jó ahhoz képest, hogy férfi vagyok. Megmutattam neki a zuhanyzófülkét, elmeséltem, hogyan pucoltam ilyen tisztára, s hogy mennyire elfáradt a karom. Mondtam neki, hogy el se tudja képzelni, milyen macerás egy ilyen nagytakarítás.

Na, menj a picsába! – mondta, pedig biztos tudta, hogy csak viccelek. – És jó, ha tudod, ez nem nagytakarítás volt.

Hát micsoda?

Ez... ez csak egy átlagos heti takarítás. Még az ablakokat sem mostad le!

Karját mellén keresztbefonva nézett rám.

Na jó, az ablakokat nem mostam le...

Az ágyneműt nem hordtad ki a kertbe, az ágybetéteket sem, a radiátorok hátulját nem takarítottad le, a képek tetejét és a bútorok alját sem törölted le, a végét nem pucoltad ki, a kádat és a mosdót sem, a csempe sehol nincs lemosva, a szőnyegeteket nem sikáltad át szőnyegtisztítóval, a bútorokat sem töröl-

ted át bútorfényvel, és a függönyöket sem mostad ki. Hogy csak néhány példát említsek.

Honnan tudod, hogy a bútorok alját nem töröltem le? Biztos vagyok benne.

Megborzongtam, amint Tünde szavai nyomán az igazi nagytakarítást vizionáltam. Úgy éreztem, tennem kell valamit. Érte. Magamért. A takarító nőkért. Eszembe jutott, hogy annak idején üveges szekrényeket szeretett volna a nyitott polcok helyett. Milyen igaza van!

Hétfőn felhívtam egy antikváriust. Nem túl lelkesen, de azért kijött. Összeválogatott három doboznyi könyvet, adott valami pénzt és elment. Támadt egy-két foghíj a sorok közt, de lényegében nem változott semmi.

Előbb szűk, majd széles baráti körömben egyaránt meghirdettem, hogy könyvtáram ingyen elhordható. Hirtelen elhatározással a dísztárgyakat is kezdtem elajándékozni. Szerdán Tünde összeráncolt szemöldökkel megállt a könyvespolc előtt.

Te, innen hiányoznak könyvek?

Igen, racionalizálok kicsit.

Péntekre szinte mindent elhordtak. A maradékot bedobozoltam, s egyesével, gyalog elvittem a közeli művelődési házba, ahol adományként gyűjtik az ilyesmit. Otthon nedves ronggyal letöröltem az üres polcokat. Negyedórába se telt.

Este Tünde döbbenetben állt a felmosott nappali közepén.

Nem kell nekünk az a sok kacat – mondtam –, csak a port fogják!

Másnap leszereltem a rengeteg, feleslegessé vált polcot. Felfűrészeltem mind, vagy két hétre elegendő tüzelő lett belőle. Végre megint vidáman lobogott a tűz a kis vaskályhában.

Hétfőn begipszeltem a fehér falon tátongó sötét lukakat, aztán legletteltem az egészet. Határozottan elégedett voltam.

De még nem maradéktalanul. A következő napokban összeszedtem minden fölösleges dísztárgyat. Bepakoltam őket az apám és nagyapám által összegyűjtött ósrégi, szép utazókofferekbe és elszállítottam az ócskáshoz. Aztán néhány teljesen fölösleges bútort is elvittem. Így a padló is felszabadult, nem gyűltek többé a fal és a kofferek közt a porcicák. Pénteken a söprés, porszívózás és felmosás egy óráig sem tartott. Tünde döbbenetben állt a nappali közepén. De csak annyit kérdezett,

Nem találtál még állást?

Pedig tudta, hogy nem.

A következő hetet a lakás teljes átfésülésével töltöttem. Kiselejteztam a konyhai felszerelésünket. A rengeteg poharat és bögrét és tányért és evőeszközt az ésszerűség határára szorítottam. Az edényeket is. Kiválogattam a robotgépeket, amiket csak kezdetben használtunk, de évek óta nem kerültek már elő. Mint például a szeletelőgép vagy a gyümölcscentrifuga. Aztán kidobtam a turmixot is, amiben egy évben legfeljebb háromszor csináltak turmixot a kölykök. (De sosem mosták el, ott hagyták a mosogatóban.) És a tézstadagasztót. Még a gyerekek játékait is átválogattam. A videójátékokat is eltüntettem, és a szobájukból a tévét. Ha már tévézünk, tévézzünk együtt a nappaliban! Ahogy igazi családhoz illik! De végül kidobtam onnan is a tévét a házimozirendszerrel együtt. Majd kártyázunk, társasjátékozunk, mesét, történeteket mondunk, beszélgetünk!

Tünde nem várta meg, míg teljesen végzek az ésszerűsítéssel. Fogta a gyerekeket és lelépett. Hazament az anyjához, telefonon közölte, hogy

addig marad ott, míg el nem adjuk a házat, s a részéből lakást nem tud venni.

Még mindig tartott a gazdasági válság, nem találtam semmilyen munkát. Az ingatlanárak is a béka segge alatt voltak, a házat erősen nyomott áron tudtuk csak eladni. Azt akartam, hogy a gyerekek rendes helyen lakjanak, így az én részem kevésnek bizonyult egy saját lakásra. Elsétáltam egykori házinéninkhez, és kivettem a régi kéglünket. Most egy laticel van benne pokróccal, párnával, a konyhában az ócska gáz-tűzhely, falikút, rozzant, imbolygó asztal két székkal. És... egy kotyogó kávéfőző! Azt kidobtam.

Elváltunk, Tünde hozzáment egykori kollégiumi szobatársamhoz. A gyerekekkel hetente kétszer találkozom. Van egy kis kiadóm. Művelődéstörténet, irodalomtudomány, történelem, vallástudomány, filozófia... ilyesmik. És középkori szépirodalom. Kevesebbet hoz, mint amikor alkalmazott voltam. De úgy néz ki, talpon marad. Néha írok is.

Minden oké.

BODA MAGDOLNA

mert tiltottad...

*mert tiltottad, dacból marékszám
tömtem magamba a gyümölcsöt,
fanyar zöld barackot,
magostól az éretlen szilvát,
mindent bírtam,
de mindent emésztetlenül;
hajamat gyermekláncfűvel copfoztam,
fűjtam pityangbibét,
árokszéli mezítlábas nimfa,
cingár lábamszárán csalán nyoma,
plüssszívemen szögecses bakancs,
azt mondtad, soha semminek nincs vége,
maradnak a szálak örök elvarratlan,
ezek itt már új pitypangok,
csak én a régi, nagy gyerek,
magamba nőttem kivehetetlenül,
mint cserépbe szorult növény;
a napok úgy úsznak el
előre felskiccelt életemmel,
mint folyón az uszadékfák,
ma is mosolygok tiltó szavaidon,
pedig már minden arcizmom fáj.*

Álom

*Láttam magamat halva
pipacs földön,
a pirosban sápadtabbnak
tűntem,
és halottabbnak is,
de el ne hidd, hogy ez a kép
szomorú vagy gyászos,
az egész rét táncolt.
Fodrozó szirmokban
csapódott ki az élet:
zöldbe oldódó piros.
És nem törölhető le
csak úgy,
egy papír zsebkendővel.*

*Legközelebb
sárga kikericsék közé
álmodom a halált,
hogy jobb színben tűnjek,
addig meg
csak birkózom
a szürkeséggel.*